

VESTI

Drage kolegice i kolege, dragi prijatelji,

Tokom prethodna dva meseca, pritisci na Univerzitet su intenzivirani. Univerzitetskim profesorima oduzeta je plata, a pretnje se svakim danom pojačavaju. I dok Univerzitet, profesori i studenti, saradnici, naučnici i istraživači svakodnevno podsećaju na represije kojima su izloženi i bore se za pravdu, pritisci Vlade se povećavaju.

Saradnici Centra za američke studije stoje solidarno uz profesore i studente koji se već šest meseci bore za bolje društvo, za demokratsku i pravnu državu, kao i za kvalitetnije obrazovanje.
Do ispunjenja zahteva!

Vaš,
Urednički tim

◀ Protest Nauka je
(u)stala,
2. april 2025.

Protestna šetnja krugom dvojke, 25. maj
2025.

◀ Blokada RTS-a,
15-28. april 2025.

◀ Protest Nauka je
(u)stala, 2. april
2025. Izvor:
Protestografija,
Digitalni arhiv
transparenata

Odnos prema zastavi

O evoluciji američke zastave kao simbola pisali smo u [našem 54. broju](#), ali zbog velikih promena u američkoj unutrašnjoj i spoljnoj politici, vredi se još jedanput osvrnuti na „Barjak iskićen zvezdama“. Naime, u raznim fazama američke istorije izrazi patriotizma, ali i kritike državne politike, činjeni su upravo u komunikaciji sa zastavom. Predstavimo dva upečatljiva primera: „*Zastavu*“ Džaspera Džonsa (1954) i „*Kako se pravilno ističe američka zastava?*“ Dreda Skota (1989).

Upadljiva je sličnost da su oba autora u trenutku stvaranja umetničkog dela bili mladi i na samom početku umetničke karijere. Tema zastave inspirisala je obojicu, bez obzira na različit istorijski kontekst u kom su se formirali. Vezu sa zastavom za Džonsa nesumnjivo je produbila dvogodišnja služba u vojsci tokom Korejskog rata (1951–1953). Nakon povratka iz Azije, u SAD ga je dočekala uzavrela politička klima. Na Dan zastave, predsednik Ajzenhauer proglasio je da u svakodnevnu zakletvu zastavi u školama treba da se inkorporira izraz „Pod Bogom“ („Under God“). Predsednik je to opravdao neophodnošću borbe protiv „materijalističke filozofije“, tj. komunizma. Istog dana, *Njujork Tajms* objavio je tekst o zastavi u kojoj je podvučeno da zbog opasnosti od vazdušnog napada na SAD „*smo sada svi vojnici*“. Tri dana kasnije, završeno je senzacionalno, dvomesečno saslušanje senatora Džozefa Mekartija pred Senatom, tokom kog se američka vojska uspešno odbranila od optužbi da su je infiltrirali komunisti. Ne deluje čudno što se zastava u ovakvoj Americi javila Džonsu u snu, i što je naterao Amerikance da posmatrajući njegovo delo, koje je samo na prvi pogled obična reprodukcija američke zastave, sami preispitaju prepoznatljivi nacionalni simbol, i da porazmisle o slojevitosti značenja nečeg svakodnevnog. (O Džonsovim „Zastavama“ više možete da pročitate u rubrici ART-US!)

Krajem Hladnog rata, Sjedinjene Države jesu bile izmenjene, ali je zastava ostala, za mnoge, nedvosmisleno pozitivni simbol. Mladi Dred Skot svojom instalacijom želeo

Džasper Džons
„Zastava“,
1954-1955.
Izvor: Flickr

Instalacija „Kako se
pravilno ističe američka
zastava?“.
Autorska prava Dread
Scott
Izvor:
<https://www.dreadscott.net/featured/>

je to da preispita. U delu se koristi obična američka zastava postavljena na pod, po kojoj se može gaziti dok se upisuje u knjigu utisaka, koja je postala platforma za debatu o značenju zastave. Skot postavlja pitanje o tome šta američka zastava znači za nepriviligovane društvene grupe i strance, što je dovelo do raznih emocionalnih reakcija – od odobravanja i kletvi u knjizi utisaka do snažnih političkih osuda kojima se priključio i predsednik Džordž Buš Stariji. Skotovo delo bilo je delimično zaslužno za donošenje Zakona o zaštiti zastave (1989). Umetnik je sa troje kolega protestovao protiv Zakona spalivši američku zastavu na stepeništu Kapitola. Nakon kontroverze, Vrhovni sud je stao u odbranu prava građana na protest nepoštovanjem zastave, efektivno proglašivši Zakon neustavnim, te danas u Sjedinjenim Državama možete da na razne načine uništite zastavu, iz bilo kog političkog motiva.

Dok se Džons fokusirao na vizuelno redefinisavanje poznatog i pozvao na individualnu introspekciju, Skot provocira i podstiče na dijalog o nacionalnom simbolu. Oba dela, na kraju, podsećaju da je zastava državni simbol više od prostog znaka – ona sadrži i simboliše i sve slojeve i paradokse društvenog istorijskog iskustva.

SRB-US ODNOSI

Katarina Beširević

Beograd je svet: demokratizacija i srpsko-američki odnosi

Nakon lokalnih izbora održanih u novembru 1996, u Srbiji su počele tromesečne demonstracije podstaknute izbornom krađom. Ujedinjena opoziciona koalicija Zajedno okupljala je građane svakoga dana na ulicama zahtevajući priznavanje izbornih rezultata, a proteste je ubrzo omasovio studentski pokret. Za Srbiju, protesti 1996/7. bili su jedna od prelomnih tačaka demokratskog razvitka, a u srpsko-američkim odnosima oni su predstavljali novu fazu odnosa dve države. Američki zvaničnici i diplomate bili su posrednici između vlasti i opozicije apelujući na poštovanje demokratskih principa, a opozicija, nezavisni mediji i građani nalazili su podršku u SAD u svojoj borbi za društvene promene.

Podrška SAD bila je vidljiva i na ulicama kada se demonstrantima u Beogradu 3. decembra pridružilo i pet američkih kongresmena. Isti dan režim Slobodana Miloševića ukinuo je emitovanje *Radija B92* i *Radija Indeks*, što je izazvalo oštre osude SAD kao „anti-demokratski“ akt, a u vodećim američkim medijima, poput *New York Times*-a i *Washington Post*-a odmah su objavljeni tekstovi o gušenju medijskih sloboda u Srbiji, o čemu je izveštavao i CNN. Uprkos zabrani emitovanja, uz pomoć *Glasa Amerike*, *Radio B92* je nastavio da prenosi svoj program u slobodnim terminima na njihovim predajnicima. Ovakvi vidovi pomoći koji su stizali iz SAD, uz apele vodećih ličnosti međunarodnih organizacija, poput Amerikanke Ketii Marton, predsednice svetskog komiteta za zaštitu novinara, pored toga što su bili akti solidarnosti, bili su ispomoć u izgradnji demokratskog društva u Srbiji, ali i uspostavljanju stabilnijih odnosa između Srbije i SAD tokom turbulentnih devedesetih. O percepciji Amerike među građanima Srbije u vreme protesta svedoče i skandiranja podrške ispred američke ambasade u Beogradu, kao i činjenica da se među zastavama koje su se vijorile na protestima našla i ona Sjedinjenih Država.

Demonstracije 1996/1997. koje su mobilisale građane širom Srbije bile su svojevrsan apel za uključivanje Srbije u međunarodnu zajednicu nakon godina izolacije, na šta je ukazivao i ikonični „Beograd je svet“ transparent. U ovom kontekstu, SAD su opoziciji i građanima bile simbol demokracije i vladavine prava, adresa na koju su upućivani pozivi za podršku u borbi za sistemsku reformu društva. Uprkos činjenici da je u mirovnom procesu tokom rata u BiH američka administracija pronašla saveznika u Slobodanu Miloševiću, odbrana demokratije za koju su se SAD zalagale, reflektovala je njihov odnos prema demonstracijama, te su, ovoga puta, podršku u unutrašnjim previranjima u Srbiji dobili opozicija, studenti i pobunjeni građani nasuprot vladajućem režimu. Zvaničnici SAD su čak uslovili skidanje spoljnog zida sankcija Srbiji poštovanjem demokratskih principa. Izveštavanje američkih medija jasno je svedočilo o stavu koji je dominirao u SAD o protestima širom Srbije, pa je tako, na primer, *Wall Street Journal* pisao o „srpskoj revoluciji“ protiv autokratije, dok je *Washington Times* objavio tekst o protestima koji imaju za cilj da Srbiju oslobode „diktatorske vlasti“.

Srpsko-američki odnosi poslednje decenije 20. veka imali su svoje uspone i padove, a bombardovanje 1999. bila je najniža tačka odnosa dve države, što je delom, takođe, bila posledica politike Slobodana Miloševića. U ovom kontekstu, protesti 1996/7. bili su deo dugotrajnog procesa rušenja Miloševićevog režima, koji je okončan 5. oktobra 2000. godine. Time je Srbija ušla u 21. vek i svoju novu političku eru, a samim tim i njeni odnosi sa SAD, koji su do danas ostali obeleženi devedesetim godinama.

Demonstracije
1996/7.
Fotografije Srđan
Suki
Izvor: N1

Demonstracije
1996/7.
Izvor: Vreme

„Demokratija“,
9. mart 1997.

US SIMBOLI

Sanja Lukić

„In God We Trust”

Moto „In God We Trust” („U Boga verujemo”), prisutan na svim američkim novčanicama, ima složenu, često osporavanu, i izrazito političku istoriju u Sjedinjenim Državama, utkanu u sam identitet nacije. Naime, religija je dugo oblikovala američki identitet, preplicući se sa sekularnim životom. Iako Prvi amandman razdvaja crkvu i državu, većina Amerikanaca, njih gotovo 70%, duboko je religiozna, sa hrišćanstvom kao dominantnom veroispovesti. SAD tako ostaju jedna od najreligioznijih država među bogatim zemljama, iako rastući [sekularizam](#) pokreće debate o ulozi religije u pravu, obrazovanju i nacionalnim simbolima.

U periodu Građanskog rata, kada su verske vođe i političari Unije tražili načine da ojačaju jedinstvo i moral stanovništva, Kongres je 1864. odobrio postavljanje ovog mota na američke kovanice, počevši od novčića od dva centa – malog, ali simboličnog gesta koji je povezivao veru sa američkom valutom. Ove četiri reči dobile su novo značenje u još jednom kriznom periodu, u vreme Hladnog rata, kada su se SAD pozicionirale protiv zvanično ateističkog Sovjetskog Saveza. Kongres je 1956. usvojio zakon kojim je „In God We Trust” postao zvanični nacionalni moto, zamenjujući „E Pluribus Unum” („Iz mnogih jedno”), koji se odnosio na jedinstvo iz različitosti. Godinu dana kasnije, bio je obavezan na svim papirnim novčanicama, pojačavajući ideju Amerike kao božanski favorizovane nacije za razliku od „bezbožnog” SSSR. Ova promena se više odnosila na slanje određenih političkih poruka nego na duboka verska uverenja, čime je i nacionalni identitet postao oružje u globalnoj ideološkoj borbi.

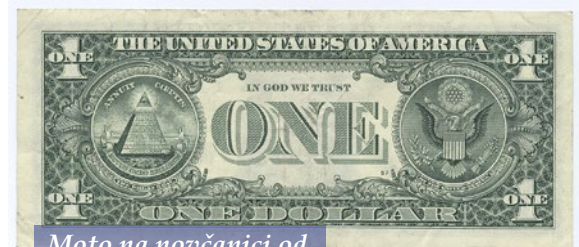
Ipak, sam moto nikada nije bio oslobođen kontroverzi. Mnogi kritičari tvrde da je njime prekršeno ustavno odvajanje crkve od države, namećući verska obeležja svim Amerikancima, uključujući ateiste, agnostike i sledbenike nemonoteističkih vera. Kongres nalaže njegovo graviranje na istaknutim vladinim zgradama poput Kapitola i većnica Predstavničkog doma i

Senata. Na nivou saveznih država, zakonodavna tela su usvojila zakone kojima se zahteva njegovo prikazivanje u državnim školama (npr. Florida i Luizijana 2018, Arkanzas 2019) ili na državnoj imovini (npr. u Kentakiju). Neke policijske uprave i vojne institucije ga ističu na vozilima ili uniformama. Pravni izazovi, poput osporavanja za njegovo isticanje u učionicama na Floridi 2023, više puta su propadali, a sudovi su presudili da je fraza oblik „ceremonijalnog deizma” tj. istorijske tradicije, a ne nametanja religijskih uverenja. Ipak, za mnoge, njegovo prisustvo na novcu i u vladinim prostorijama deluje isključivo, te služi kao podsetnik da je američki identitet često uokviren implicitno hrišćanskim terminima.

U poslednjim decenijama, debata se rasplamsala, pri čemu su se pojedine države odlučile da moto dodatno istaknu, dok sekularni aktivisti insistiraju na njegovom uklanjanju iz javnog života. Zanimljivo je da je Vrhovni sud izbegao donošenje definitivne presude, te je ostavio da ovo pitanje tinja u pozadini američkih kulturnih ratova. Iako bi izbor prvog američkog pape Lava XIV mogao iznova da pokrene debate o vezi crkve i države, čime bi se na udaru mogao naći i ovaj moto, malo je verovatno da će to preterano uticati na promenu njegove percepcije. Moto će za pristalice nastaviti da predstavlja bezopasan i simbolični naklon tradiciji, dok će za protivnike on ostati anahronizam koji potkopava pluralizam koji zemlja tvrdi da podržava. U svakom slučaju, „In God We Trust” ostaje snažan simbol, ne samo vere, već i onoga šta znači biti Amerikanac.

WKYT news,
jul 2019,
screenshot

Moto na novčanici od
jednog dolara,
Public Domain

Moto na novčiću koji je dizajnirao
August Saint-Gaudens 1908.
Public Domain
National Numismatic Collection,
National Museum of American History

Moto ugraviran
u mermeru iznad govornice
Predstavničkog doma, 2011.
Public Domain,
foto: Pete Souza

US KONTROVERZE

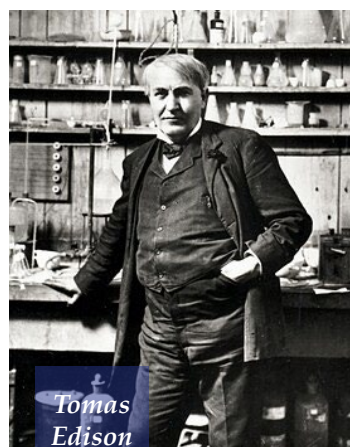
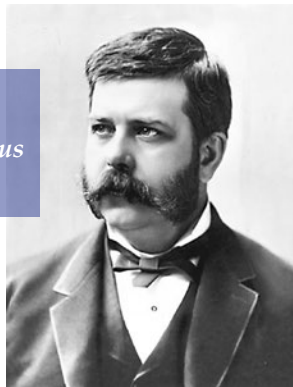
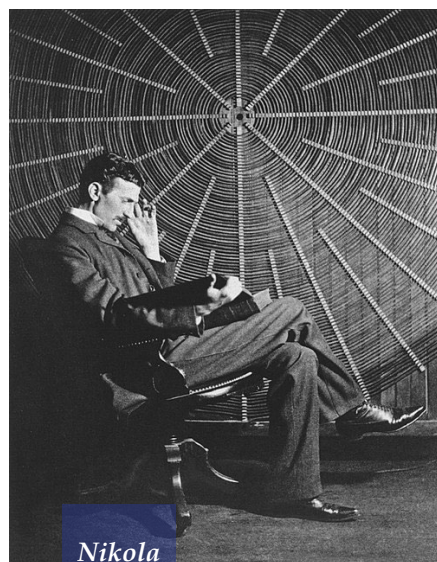
Vukašin Zorić

Tesla i Edison – Više od „Rata struja“

Kada mu je, 13. decembra 1916. godine, Američki institut električnih inženjera dodelio Edisonovu medalju za zasluge u istraživanju „**višefazne i visokofrekventne električne struje**“, **Nikola Tesla (1856–1943)** se u svečanom govoru prisetio prvog susreta sa starijim kolegom. „**Kad sam video tog divnog čoveka,**“ rekao je Tesla, „**i video velike rezultate njegove marljivosti i predanosti, osetio sam se posramljeno što sam protraćio život.**“ Tesla je reči hvale o **Tomasu Edisonu (1847–1931)** ponovio i u autobiografskim zapisima (1919). Šta se u međuvremenu dogodilo, pa se odnos Edisona i Tesle, posmatra kao sukob prepredenog korporativnog kradljivca i genijalnog, ali naivnog pronalazača?

Polazišna tačka priče o rivalstvu između Tesle i Edisona je 1884. godina, kada je Tesla nakratko radio u Edisonovoj kompaniji. Edison je, svedoči Tesla, bio i više nego zadovoljan njegovim radom. Ipak, Tesla je napustio Edisonovu kompaniju nakon što mu je „direktor odeljenja“ (*manager*) obećao pedeset hiljada dolara za obavljeni zadatak, pa nije održao reč. Ovog neimenovanog menadžera u kolektivnom sećanju u međuvremenu je zamenio lik Edisona. Druga epizoda tobožnjeg sukoba bio je „Rat struja“ – grčevita borba između zastupnika masovne upotrebe jednosmerne struje (DC) s jedne, i zastupnika primene naizmjenične struje (AC) sa druge strane. Tesla i Edison stvarno su, ovaj put, bili u različitim taborima. Edisonova kompanija promovisala je upotrebu DC kao bezbednije opcije. S druge strane bila je kompanija Džordža Vestinghausa, koja je promovisala ekonomičniju AC, i uz koju se svrstao Tesla. Kraj 1880-ih obeležila je borba dve koncepcije kako na polju izuma, tako i na polju propagande. Edisonova strana čak je vršila javna pogubljenja životinja pomoću AC da bi diskvalifikovala konkurenciju.

Ipak, nauka je išla na ruku Vestinghausu. On je 1886. pribavio patent za transformator, a 1888. godine je od Tesle otkupio patent za dvofaznu indukcionu mašinu. Usavršavanje tehnologije konačno je dovelo do pobeđe AC koncepcije u „Ratu struja“. Najniža tačka Edisonove karijere podudarila se sa Teslinim vrhuncem. Tokom poslednje decenije 19. veka, Tesla je bio zvezda koja je fascinirala novim izumima. No, kao što smo videli, ni 30 godina nakon „Rata struja“ Tesla nije govorio negativno o Edisonu. Istraživački

Džordž
VestinghausTomas
EdisonNikola
Tesla

Postavljanje električne mreže u Njujorku, 1882.

Teslin višefazni sistem na Svetskoj izložbi 1893. godine

Izvor: Wikimedia commons, foto: Joe Mabel

fokus u tom periodu Edisonu je bio na iks zracima i filmu, a Tesli na bežičnom prenosu elektromagnetnih zraka. Zaokret u odnosu se desio tek 1929. godine, povodom pedesetogodišnjice Edisonove sijalice. Tesla je tada počeo da tumači „Rat struja“ kao sukob između njega i Edisona, isključujući Vestinghausa iz priče. Narativ o „Ratu struja“ koja favorizuje Teslu preneo je i prvi Teslin biograf, njegov prijatelj, novinar Džon O'Nil (1944).

Na kraju, možemo da konstatujemo da jeste istina da je Edison, na trenutke, bio beskrupulozni biznismen. Tesla je nesumnjivo bio izvanredan pronalazač. No, priča o njihovom čeonom sukobu više je proizvod naknadnog domišljanja, nego refleksija stvarnosti. Edison je, naprosto, koristan negativac za još jednu priču o Davidu i Golijatu. Savremena slika Tesle, s druge strane, promovise ideju o genijima kao pokretačima istorije, umesto da se izumitelji i inovatori smeste među svoje prethodnike i savremenike, sa kojima dele zaslugu za velike iskorake u nauci.

Džasper Džons,
„Zastava“,
1954-1955.

Izvor: Flickr

Džasper Džons

„Sve je počelo... tako što sam naslikao sliku američke zastave,“ izjavio je Džasper Džons 1959. godine, osvrćući se na svoj dotadašnji rad. Kada je 1954. godine naslikao Zastavu, ona nije trebalo da predstavlja politički iskaz ili gest patriotizma, već složeni vizuelni znak koji navodi na pitanje: šta vidimo kada gledamo u nešto što dobro poznajemo? Kako bliskost sa motivom oblikuje našu interpretaciju, pretpostavke, čak i društveno-politička određenja, tj. identitet? Američka zastava mogla je biti mnogo toga – simbol, predmet poštovanja, pa i obožavanja, ikona nacije – ali zar i umetnost? Ipak, pred sobom vidimo pažljivo izvedenu, formalno i tehnički sofisticiranu sliku. Takva slika nesumnjivo jeste umetničko delo – ili ipak nije? Taj problem ostaje na posmatraču. Umetnik se povukao, slika je gotova, pitanje postavljeno.

Džasper Džons (r. 1930) ubraja se među najuticajnije američke umetnike 20. veka. Njegovo delo tumači se u okvirima američkog neodadaizma, pravca koji je označio konceptualni i formalni otklon od dominantnog izraza apstraktnog ekspresionizma. Iako je Džonsov proboj na posleratnoj njujorškoj sceni ostvaren sredinom 1950-ih, njegov opus i dalje predstavlja važnu referentnu tačku u promišljanju o američkom identitetu, pitanju autorstva u umetnosti, odnosu između slike i ideje.

Elementi koje Džons preuzima iz svakodnevnog i rekontekstualizuje u umetničko prethode pop art-u po svojoj bukvalnosti u sadržaju. To su „stvari koje um već poznaje“, govorio je Džons, sugerisući da za razumevanje nije neophodno kontemplativno posmatranje. Zastava. Meta. Mapa. Brojevi. Slova. Radi se o vizuelnom jeziku kolektivne stvarnosti, o „neapstraktnim oblicima apstrakcije“. Drugim rečima, o društvenim kodovima Sjedinjenih Američkih Država 1950-ih. No, upravo u tom prividnom znanju leži

subverzivni potencijal ovih dela: naše (sa)znanje izgleda nije sasvim stabilno, niti konačno određeno. Da li je ovo zastava ili slika zastave? Umetnik tvrdi: i jedno i drugo. Ipak, ništa u Džonsovima radovima nije doslovno. On uspostavlja ideal dobro urađene slike kao glavni cilj svoje umetnosti, što je Džona Kejdža navelo da kaže kako je: „[...] boja nanescena tako senzualno da postoji opasnost da se u nju zaljubite.“

Tehnika enkaustike omogućila mu je da nanese potezi voska i posle sušenja zadrži izraženu teksturalnost istovremeno dopuštajući da se ispod površine nasluti kolaž novinskih isečaka koji ovaj bezvremeni simbol locira unutar konkretne vremenske i prostorne stvarnosti. Džonsove Zastave nastaju u društvenoj atmosferi afirmisanoj čitavim spektrom rituala prema zastavi – od zakonski definisane zakletve zastavi koja datira iz 19. veka, do školskih pozdrava simbolu nacije. U duhu posleratnog konzumerističkog duha, u javnom prostoru dolazi do proliferacije prisustva zastave SAD kao vizuelizacije *američkog sna*, ali i podsetnika ko je za njega zaslužan. Čak i u Zastavama nastalim tokom 1960-ih, Džons koristi isključivo verziju sa 48 zvezdica (bez Aljaske i Havaja, aktuelnu 1912–1959), čime otvara polje za diskusiju o promenljivosti simbola koje doživljavamo kao vanvremenske, fiksirane vrednosti.

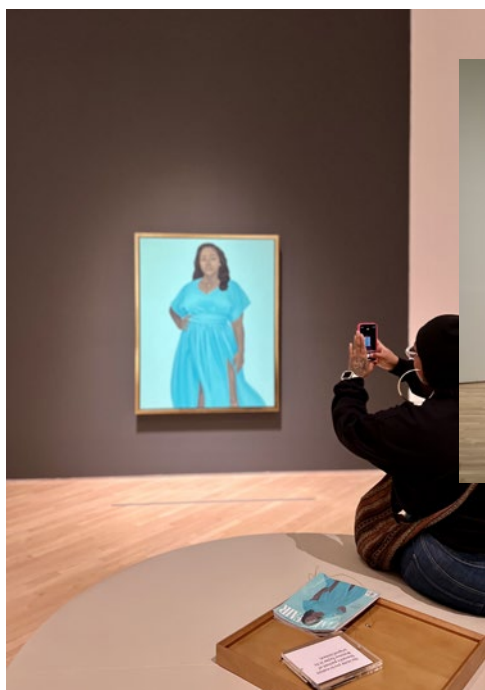
Zastava nije iluzionistička slika, već složen objekat, površina, obrazac, simbol, filozofska provokacija: može li umetnost da se konzumira bez konteksta? Koji su dometi i mogućnosti dela koje se posmatra „samo“ kao vizuelni iskaz? Zastava je istovremeno objekat (zastava) i njegova reprezentacija (slika zastave). Stvar koja je *viđena*, ali *neposmatrana*. Džasper Džons nas navodi da je pogledamo ponovo, kao da je prvi put.

SLIKE IZ AMERIKE

Simona Čupić

Proleće 2025. u zalivskoj oplasti San Franciska

U Muzeju moderne umetnosti San Franciska (SFMOMA) predstavljena je prva retrospektivna izložba afroameričke umetnice Ejmi Šerald. Pedeset izloženih portreta upućivalo je publiku na dijalog o mestu i ulozi pojedinca u američkoj istoriji, kao i na promišljanje načina na koji vizuelna kultura kanonizuje određene događaje i pojmove, te zašto je to važno. Centar za američke studije u dogovoru sa umetnicom planira seriju predavanja o njoj i reinterpretaciji ikoničnih fotografija iz tridesetih i četrdesetih godina 20. veka, portretima Mišel Obame i Breone Tejlor, kao i književnim delima koje Šerald smatra obaveznim delom ove izložbe.

Proleće su obeležili i protesti na Univerzitetu Kalifornije u Berkliju protiv odluka nove administracije o preusmeravanju sredstava za institucije kulture i obrazovanje (**reakcije profesora**) i kontinuirana briga za suživot ljudi, flore i faune u zalivskoj oblasti San Franciska. Dinamična ukrštanja lokalne muzičke i gastronomske scene najbolja su slika američkih razlika do koje zajednica u Berkliju posebno drži.

Džamejka Kinkejd gostovala je u Centru Taunzend u Berkliju. Kandidatkinja za Nobelovu nagradu za književnost, najznačajnija anglofona književnica karipskog porekla, predavačica kreativnog pisanja na Univerzitetu Harvard razgovarala je sa publikom o temama koje okupiraju američko društvo, gde je tu mesto književnosti i koja je uloga intelektualaca u izazovima i promenama u savremenom javnom prostoru. Kinkejd je autorka dobro poznata našoj publici. Većina njenih radova dostupna je na srpskom jeziku. Preporučujemo knjige *Malo mesto* (1988), *Lusi* (1990), *Autobiografija moje majke* (1996) i *Moj brat* (1997).

U izuzetno reklamiranom poslednjem duelu sezone između Stefa Karija i Nikole Jokića, Golden stejt Voriorsi pobedili su u Čejs centru Denver Nagetse rezultatom 118:104 na jednoj od najposećenijih utakmica pre početka plej-ofa.

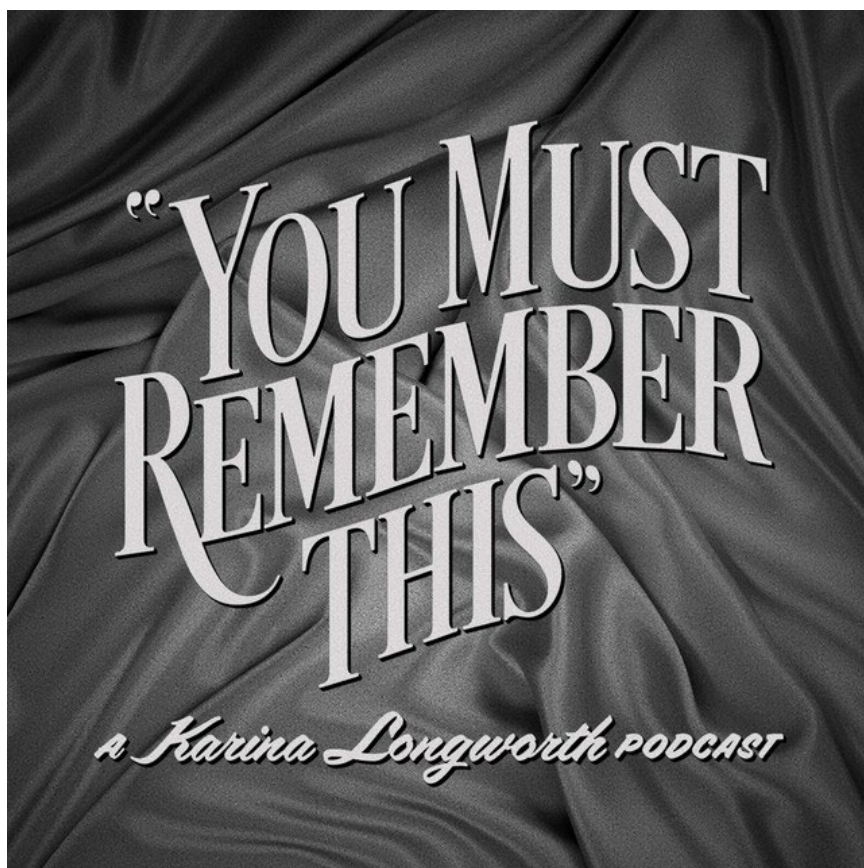

Amerika je sa velikim interesovanjem dočekala izbor pape Lava XIV. Kardinal Robert Privoust, rođen u Čikagu, prvi je Amerikanac na tronu Svetog Petra. O tome zašto se ovaj izbor činio nemogućim a ipak se dogodio, razgovaraćemo na budućim tribinama Centra za američke studije.

NAJAVE KONFERENCIJE KONKURSI

Podkast meseca: *You Must Remember This*

Američka filmska kritičarka i novinarka Karina Longworth pokrenula je 2014. podkast pod naslovom [You Must Remember This](#), s ciljem da slušaocima otkrije „tajne i/ili zaboravljene istorije“ Holivuda 20. veka. Karina sama istražuje priče, piše scenarije i producira podkast, a o različitim holivudskim legendama u mnogobrojnim epizodama razgovara sa svojim gostima, koji najčešće dolaze iz sveta filma.

Poslednje objavljene epizode ovog podkasta Karina je posvetila pričama legendarnih holivudskih režisera koji su svoje karijere započeli u međuratnom periodu, ali su nastavili aktivno da snimaju filmove tokom šezdesetih i sedamdesetih godina (npr. Frenk Kapra, Džon Ford, Alfred Hičkok i drugi). Kroz sezonu „Star Wars“, koju je Karina u okviru *You Must Remember This* podkasta objavila 2015, filmska kritičarka istraživala je život holivudskih velikana u vreme Drugog svetskog rata, pa tako na primer, Volta Diznija, Bet Dejvis, Džona Vejna, Čarlija Čaplina i drugih. Takođe, u 16 epizoda možemo pratiti život i rad glumaca, režisera, scenarista, producenata i drugih filmskih radnika koji su tokom četrdesetih i pedesetih godina trpeli represije i bili na društvenim marginama zbog svojih političkih opredeljenja.

Kritika *You Must Remember This* podkasta u *Esquire Magazine*-u navodi kako će „[ovaj podkast promeniti način na koji razmišljate o filmovima](#)“, a mi vas pozivamo da ga poslušate i da vidite da li je to zaista tako.

Protest predškolaca, 11. maj 2025.
Izvor: Protestografija, Digitalni arhiv transparenata

Blokada RTS-a, 15-28. april 2025. Izvor: Protestografija, Digitalni arhiv transparenata

Centar za američke studije je i dalje u obustavi svih svojih aktivnosti do kraja studentskih blokada i do ispunjenja zahteva. Stojimo solidarno uz profesore i studente!